

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 44^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 22 Μαΐου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 22

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΥΟΜΕΝΟΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ τότε αὐτοπεποίθησις καὶ θρασύτης τοῦ ἀρχιπερατοῦ τοὺς ἔκαμνε νὰ ἐποτάσσωνται καὶ ἔλεγαν, μὲ τὴν ναυτικήν φρασολογίαν των :

— Καλά . . . Μόλα πανιά ! . . .

Τὴν 25 Ἰουλίου, αἱ Ἀντίλλαι δὲν ἀπεῖχον πλέον παρὰ 60 περίπου μίλια πρὸς τὸν Πο ν εν τ ο γ ά ρ μ π η, ὡς ἔλεγεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Μὲ τὸν οὐρίον καὶ δυνατὸν ἀνεμὸν περὶ ἐφυστοῦσε, ὁ «Γοργὸς» θὰ ἔβλεπε τὰ ὕψωματα τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος.

Δι' αὐτὸ ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς ἐπέρχον ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἓνας εἰς τὰ διζυγα τοῦ μεγάλου ἰστοῦ καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὰ διζυγα τοῦ το υ ρ κ έ τ ο υ, καὶ ἐκύτταζαν ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο νὰ πρωτοφωνάξῃ :

— Στεργιά ! . . . στεργιά !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΕΥΔΡΟΜΟΝ «ΕΣΣΕΞ».

Κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα, ἀντήχησεν ἡ φωνὴ τοῦ Τωνῆ Ρενώ. Δὲν ἐφώναξεν ὅμως «Στεργιά !» — ἀλλὰ :

— Ἐνα καράβι ! ἓνα καράβι !

Ἀριστερεῶν κ' ἐμπρός, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἑξ μιλίων, ἐφαίνετο καπνὸς πρὸς τὰ δυτικὰ, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα.

Ἐν ἀτμοκίνητον ἤρχετο ἀντιθέτως πρὸς τὸν «Γοργόν», καί, καθὼς ἐφαίνετο, ἔπλεεν ὀλοταχῶς. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη καλὰ τὸ σκάφος του, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν δὲν ἀπεῖχε παρὰ ἓν τέταρτον τοῦ μιλίου καὶ ἔκτεβ τὸν δρόμον τοῦ «Γοργού».

Οἱ ἐπιβάται εἶχαν μαζευθῇ ἐπάνω στὸ κάσκαρο καὶ ἀντήλλασαν τὰς παρατηρήσεις των.

— Εἶνε πολυμικρόν ! ἔλεγεν ὁ ἓνας.

— Βέβαια ! ἐπρόσθετεν ὁ ἄλλος, ἀρὸς ὁ ἐπισείων ἀνεμίλει εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μεγάλου ἰστοῦ !

— Καὶ μάλιστα εἶνε ἀγγλικόν . . .

— Καὶ λέγεται «Ἐσσεξ».

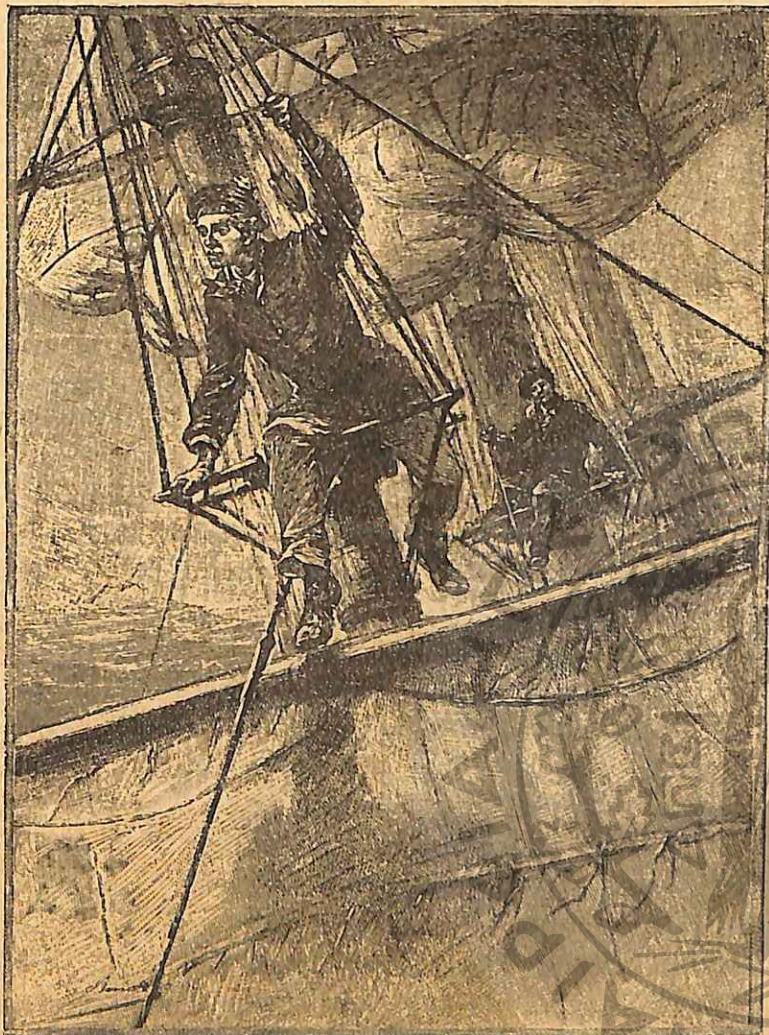
Πρὸς μὲν τὸ τηλεσκόπιον ἦτο εὐκόλον ν' ἀναγνωσθῇ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἄδακ τῆς πρύμνης, τὴν σιγμὴν περὶ τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἔκαμνε στροφὴν.

— Μπᾶ ! ἐφώναξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, δάζω στοίχημα πῶς μὰ ν ο υ β ρ ά ρ ε ι γ ι ᾶ ν ἄ μας ζυγώτῃ !

Εὐνόητος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ εὐδρόμου. Ὑψωσε τὴν σημαίαν του καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πλητιάξῃ ἡρέμα πρὸς τὸν «Γοργόν». Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκάθηντο, κυριολεκτικῶς, στὰ καρφιά. Δὲν ἦτο καθόλου παράξενον νὰ εἶχε σταλῇ τηλεγράφημα εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς Ἀντίλλας διὰ τὰ γενόμενα εἰς τὴν Κουίνσταουν, δὲν ἦτο ἀπίστευτον νὰ ἐξέπλευσε τὸ «Ἐσσεξ» διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν συμμορίαν τοῦ Μάρκελ, τοὺς φονεῖς τοῦ δυστυχοῦς πλοιάρχου Πάξτων καὶ τῶν ναυτῶν του !

Καὶ ὅμως, ἅμα το ἐσκέπτετο κανεὶς καλὰ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ το παραδεχθῇ. Πῶς ; τόσοι λοιπὸν ἀνόητος ἦτο ὁ πειρατής, ὥστε νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰς Ἀντίλλας ; τόσοι θρασύς, ὥστε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν «Γοργόν» εἰς τοὺς λιμένας, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε ναυλωθῇ, ἀντὶ νὰ φύγῃ ; . . . Ὅχι, ἡ τότε ἀφροσύνη ἦτον ἀπαράδεκτος !

Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπερίμενεν ἄρκετὰ ψυχραίμως. Ἄν ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἐσσεξ» ἐζητοῦσε νὰ συγκοινωνήσῃ μαζί του, θὰ ἔβλεπε τί θὰ ἔκαμνε. Τὸ εὐδρόμον ἐσταμάτησε μετ' ὀλίγον εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδος περίπου μέτρων καὶ ἔκαμε σήμα ν' ἀναχωρήσῃ ὁ «Γοργός». Ἐκεροῦλησαν οἱ ναῦται καταλλήλως τὰ πανιά, τὰ ὅποια ἐγείμισαν ἀντιθέτως, καὶ

«Ἐνα καράβι ! ἓνα καράβι.» (Σελ. 169, στήλ. α'.)

τὰ τριῖς τινος ἔμεινε σχεδὸν ἀκίνητον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ «Ἐσσεξ» εἶχεν ὑψώτην τὴν σημαίαν του, ὁ «Γοργός» ὑψωσε καὶ αὐτὸς τὴν ἰδικήν του.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἂν ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ὑπῆκουεν εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, θὰ ἐξηναγιάζετο νὰ το πράξῃ. Ἀδύνατον ἦτο νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ εὐδρόμου, τὸ ὅποιον καὶ ἰσχυρότερον ἦτο καὶ ταχύτερον. Μερικὲς κανονεῖς, καὶ ἐτελείονεν ἡ δουλειὰ τοῦ «Γοργού»!

Ἄλλως τε ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀντισταθῇ. Ἄν διετάζετο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ εὐδρόμον, θὰ ἐπῆγαιεν ἀμέσως.

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς ἐπιβάτας, ἡ ἐμφάνισις τοῦ «Ἐσσεξ», τὰ σήματά του, ἡ ἀνακώχευσις τοῦ «Γοργού», — ὅλα αὐτὰ πολὺ τοὺς εἶχαν κινήσῃ τὴν περιέργειαν.

Μήπως ἦλθε αὐτὸ τὸ πολεμικὸν διὰ νὰ μὴ παραλάβῃ καὶ νὰ μὴ ἀποβιβάσῃ ταχύτερον εἰς τὰς Ἀντίλλας;

Αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ παρὰ εἰς τὸ φιλοκίνδυνον πνεῦμα τοῦ Ρογγέρου Χινσδαίλ. Καλὸν μάλιστα θεωροῦμεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι αὐτὴ ἡ γνώμη ἦτο ἀποκλειστικῶς ἰδική του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθηρέθῃ μίξ λεμβος τοῦ «Ἐσσεξ», καὶ δύο ἀξιωματικοὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν πρύμνην της.

Ἐπίασαν οἱ ναῦται τὰ κουπιά, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λεμβος ἐφθάνεν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ «Γοργού».

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀνέστησαν ἀπὸ τὴν δεξιὰν σκάλαν, καὶ ὁ ἀρχιτέτορος τῶν ἠρώτησεν:

— Ὁ κυβερνήτης;...

— Παρών, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Εἰσθε ὁ πλοίαρχος Πάξτων;

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων.

— Καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον εἶνε ὁ «Γοργός», ὁ ὁποῖος ἀπέλυσε ἀπὸ τὴν Κουϊνστάουν τὴν 30 Ἰουνίου;

— Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Μὲ ἐπιβάτας τοὺς βραβευθέντας μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς;...

— Οἱ ὅποιοι εἶνε ἐδῶ παρόντες, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, δεικνύων ἐπάνω στὸ κάστρο τὸν κ. Πάττερσων καὶ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχον ἄλλο ἢ ἀπὸ ἐκείνην τὴν συνμιλίαν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτοὺς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Χάρρη Μάρκελ, καὶ ὁ μέχρι τοῦδε ὁμιλήσας, — ἦτο ὑποπλοίαρχος τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, — ἀφοῦ ἀπήντησεν εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῶν ἐπιβατῶν, εἶπε τὰ ἑξῆς μετὰ τὸ ψυχρὸν καὶ λακωνικὸν ὅρος, τὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς ἀξιωματικούς:

— Πλοίαρχε Πάξτων, ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἐσσεξ» θεωρεῖ εὐτύχημά του ὅτι συνήντησε τὸν «Γοργόν», καὶ ἡμεῖς ἐπι-

σης χαίρομεν, διότι σᾶς εὐρίσκομεν ὅλους ὑγιεῖς.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ὑπεκλίθη. Ἐπερίμενε νὰ εὐαρεστηθῇ ὁ ὑποπλοίαρχος νὰ τον πληροφρήσῃ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Ἐπῆγε καλὰ τὸ ταξίδι; εἶχε καλὸν καιρὸν; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

— Πολὺ καλόν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἂν ἐξικρίσωμεν μόνον ἓνα μπουρίνι πού μας ἐπίασε κοντὰ στὰς Βερμούδας.

— Καὶ σὰς ἐχασομέρησε πολὺ;

— Ἦναγκάσθημεν νὰ μείνωμεν τρεῖς ὅρες σαρκυντακτῶ ὥρες...

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἔστρεψε τὴν στικμὴν αὐτὴν πρὸς τὸν ὁμίλον τῶν ἐπιβατῶν, καὶ, ἀπειθυνόμενος πρὸς τὸν Μέντορα:

— Ὁ κύριος Πάττερσων, βέβαια... τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς; εἶπε.

— Ὁλόκληρος, κύριε ἀξιωματικέ, ἀπήντησεν ὁ οἰκονόμος, ὁ ὁποῖος ἐχαιρέτισε μὲ ὅλην τὴν τυπικότητα τῆς γνωστῆς του εὐπροσηγορίας.

Κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς προυσοιάσω τοὺς νεαροὺς μου συμπληρωτῆρας, παρακαλῶν ὑμᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς εὐσεβίστου καὶ ἐξαιρέτου ὑπολήψεως, μεθ' ἧς διατελῶ...

— Ὑπογεγραμμένος: Ὁράτιος Πάττερσων! ἐψιθύρισεν ἐκείνος ὁ κατεργάρης, ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Ἐγκάρδιοι χειραψίαι ἀντηλλάγησαν τότε μετὰ τὴν αὐτοματικὴν ἐκείνην ἀκρίβειαν, μετὰ τὴν ὁποίαν σφίγγουν οἱ Ἀγγλοσάξωνες τὰ χεῖρα.

Ὁ ὑποπλοίαρχος, ἐπιστρέψας ἔπειτα πρὸς τὸν Χάρρη Μάρκελ, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ πλήρωμά του. Αὐτὸ ἐράνη πολὺ ὑποπτον καὶ πολὺ ἀνησυχαστικὸν εἰς τὸν Τζὼν Κάρπεντερ. Διὰ τὸ λοιπὸν ἐξητοῦσε νὰ τοὺς ἐπιθεωρήσῃ αὐτὸς ὁ ἀξιωματικός;...

Μόλοντοῦτο, ἅμα διατάχθη ἀπὸ τὸν Μάρκελ, ἐφώνησε τοὺς ναύτας ν' ἀνεβούν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ τοὺς παρέταξε κοντὰ εἰς τὸν μεγάλον ἰστόν.

Μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς που ἔκαναν αὐτοὶ οἱ κηκοῦργοι διὰ νὰ φανοῦσαν ἄνθρωποι τίμιοι, ἴσως ἴσως νὰ μὴν ἦσαν οἱ ἀξιωματικοὶ πολὺ εὐχάριστα τὰ μευτρά των.

— Ἐννέα μόνον ναύτας ἔχετε;...

ἠρώτησεν ὁ ὑποπλοίαρχος

— Ἐννέα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Καὶ ὅμως μᾶς εἶχαν πληροφρήσῃ ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού» περιελάμβανε δέκα... χωρὶς ἐσᾶς, πλοίαρχε Πάξτων...

Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἦτο πολὺ στενόχωρος, καὶ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπέφυγε κατ' ἀρχὰς ν' ἀπαντήσῃ.

— Κύριε ἀξιωματικέ, εἶπε, δύναμαι νὰ μάλω εἰς ποῖον λόγον ν' ἀποδώσω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας;

Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐρωτηθῇ ὁ πλοίαρχος διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο; ἀπήντησε λοιπὸν:

— Ἀπλούστατα, εἰς τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν εἰς τὴν Βαρβάδος ἡ ἀργοπορία τοῦ «Γοργού». Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐπιβατῶν σας, καὶ εἰς τὰς Ἀντίλλας καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶχαν ἀνησυχίῃ. Ἡ κυρία Κητλεν Σέιμουρ ἔκαμε τὰ κατάλληλα διαδήματα, καὶ ὁ διοικητὴς ἐστειλε τὸ «Ἐσσεξ» νὰ συναντήσῃ τὸν «Γοργόν». Ἰδοὺ διὰ τὴν ἐπισκόπην εἰς αὐτὰ τὰ νερά, καὶ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, χαίρομεν πολὺ διότι οἱ φόδοι μας ἀποδεδεικνύονται μάταιοι.

Βλέπων αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς συμπαθείας, δὲν ἔκρινε καλὸν ὁ κ. Πάττερσων νὰ μείνῃ μεκλειστὸ στόμα. Καὶ ἐκ μέρους τῶν νεαρῶν συνταξιούτων του καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐκτοῦ του, ἠγχαρίστησε μετὰ μεγαλῆς εὐφραδείας καὶ τὸν κυβερνήτην τοῦ «Ἐσσεξ», καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ τὴν ἐξαίρετον κυρίαν Κητλεν Σέιμουρ, καὶ τὴν αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὸν γενικὸν διοικητὴν τῶν ἀγγλινῶν Ἀντιλλῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐνόμισε πρέπον νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἀργοπορίαν σαρκυντακτῶ ὥρων δὲν ἦτο δὲ καὶ τόση ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὸσας ἀνησυχίας καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ εὐδρόμου.

— Αἱ ἀνησυχίαι αὐταὶ ἦσαν δικαιολογημέναι ἐξ αἰτίας ἐνὸς περιστατικοῦ, διὰ τὸ ὅποιον θὰ σας πληροφρήσω ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κέρτης ἐκυτάχθησαν μετὰ ἀπορίαν. Δέν τοὺς ἀρεσεν αὐτὸ που ἔκαμεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, δέν τοὺς εὐρίσκον σωτὴρ νὰ ἐρωτᾶ τέτοια πράγματα.

— Λοιπὸν, στὰς 30 Ἰουνίου ἀκριβῶς, ἔκαμε πανὰ ὁ «Γοργός»;

— Μάλιστα, ἀπήντησε μὲ ὅλην τὴν ἀταραξίαν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐσηκώσαμε τὴν ἀγκυραν κατὰ τὰς ἐπτάμιαν τὸ βράδυ. Ἀμα ἐβγήκαμε ἔξω, ἐκόπη ὁ ἄνεμος, καὶ ὁ «Γοργός» ἔμεινε μόνον νὰ στασιμῇ ἐπὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, κοντὰ στὴν στεργιά, εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Ρόμπερτς.

— Λοιπὸν, πλοίαρχε Πάξτων, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἓνα πτώμα εὐρέθη εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου τοὺς εἶχε φέρῃ τὸ ρεύμα... Ἀπὸ τὰ κουμπιά τῶν ρούχων τοῦ ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἦτο ναύτης τοῦ «Γοργού».

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ οἱ ἄλλοι ἠσθάνθησαν ὅτι τοὺς ἐκυρίευσεν ἀκούσιον ῥίγος. Ἐκεῖνο τὸ πτώμα ἦτο χωρὶς ἄλλο κανεὲς ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς που αὐ-

τοὶ εἶχαν σφάξῃ τὴν προτεραίαν, ἐκεῖνο ἀκριβῶς που εἶδαν οἱ ἐπιβάται εἰς τὸν ὅρμον τοῦ Ρόμπερτς.

Ἐπρόσθεσε τότε ὁ πλοίαρχος ὅτι οἱ ἀρχαὶ τῆς Βαρβάδος εἶχαν εἰδοποιηθῇ τηλεγραφικῶς δι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, — καὶ ἐντεῦθεν οἱ δίκαιοι φόδοι των ὅταν εἶδαν τὴν ἀργοπορίαν τοῦ «Γοργού». Κατόπιν εἶπε: — Ἐχάσατε λοιπὸν κανένα ναύτην σας, πλοίαρχε Πάξτων;...

— Μάλιστα, κύριε, τὸν ναύτην Μπώμπ. Ἀὐτὸς ὁ ναύτης ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν ἦμθα ἀρχαίμενοι εἰς τὸν ὅρμον Φόρμαρ, καὶ μ' ὅλας τὰς ἐρεῖνας μας, δέν κατωρθώσαμεν οὔτε νὰ τὸν σώσωμεν οὔτε νὰ τὸν εὕρωμεν.

Αὐτὴ ἡ ἐξήγησις ἔγινε δεκτὴ χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν, καὶ ἐδείκνυε σιγῆς διὰ τὴν ἔλπειν ἑνὸς ναύτης ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού».

Καὶ ὅμως οἱ ἐπιβάται ἐξέφρασαν, δι-καίως, τὴν ἀπορίαν των, πῶς δέν τοὺς εἶπαν τίποτε δι' αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶχε πνιγῇ ἓνας ναύτης πρὶν ἐπιβιβάσθω εἰς τὸ πλοῖον, καὶ αὐτοὶ τίποτε δέν ἤξευραν!...

Ἀλλὰ, εἰς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν ποῦ ἔκαμεν ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπήντησεν ὅτι ἀπεκρυψεν αὐτὸς τὸ δυστύχημα ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἐπιβάτας, διὰ νὰ μὴ ἀρχίσουν τὸ ταξίδι μετὰ δυσχερέστες ἐντυπώσεις.

Ἡ εὐλογοφανὴς αὐτὴ ἀπάντησις δὲν ἐπροκάλεσεν ἄλλην παρατήρησιν.

Ἐκπληξίς μόνον καὶ συγκίνησις ἐξωγραρίσθη εἰς ὅλην τὰ πρόσωπα, ὅταν ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπρόσθεσε:

— Τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὅποιον ἐλή-φθη εἰς τὴν Βαρβάδος, ἀνέφερεν ἀκόμη ὅτι τὸ πτώμα που εὐρέθη εἰς τὴν παραλίαν, — κατὰ τὰ φαινόμενα τὸ πτώμα τοῦ ναύτου Μπώμπ, — εἶχε μίαν πληγὴν καταμεσῆς στὸ στῆθος.

Μίαν πληγὴν! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδὼν, ἐνῶ ὁ κ. Πάττερσων ἐλάμβανε τὴν στάσιν ἀνθρώπου που φαίνεται ὅτι τίποτε δέν ἐννοεῖ.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ δέν τὴν ἔχασεν.

Ἀπήντησε πάλιν μετὰ ψυχραιμίαν:

— Πραγματικῶς, ὁ ναύτης Μπώμπ εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὴν κόφρα τοῦ τουρκέτου ἐπάνω στὸν ἐργάτην φαίνεται ὅτι ἐπληγώθη ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐτινάχθη εἰς τὴν θάλασσαν. Δι' αὐτὸ, φαίνεται, δέν ἤμπορεσε νὰ κρατηθῇ εἰς τὴν ἐπιφανείαν, καὶ δι' αὐτὸ δέν τὸν ἤραμεν μετὰ ὅλας τὰς ἐρεῖνας ποῦ ἔγιναν.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἦτο ὅσον καὶ αἱ ἄλλαι εὐλογοφανές. Ἀλλ' ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

— Ἡ πληγὴ, ἡ ὁποία παρατηρήθη εἰς τὸ πτώμα, δέν προήρχετο ἀπὸ πέ-σμον. Ἦτον ἀπὸ μία μαχαίρι, ποῦ εἶχε τρυπήσῃ τὴν καρδίαν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΞΟΧΟΝ ΘΕΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ στάδιον ὁ περισσότερος κόσμος συνέρευσεν τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ὅτε θὰ ἐτελοῦντο οἱ σχολικοὶ ἀγῶνες, καὶ θὰ πεινέμεντο εἰς τοὺς νικητὰς τὰ βραβεῖα ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Ὁ κόσμος δὲν εἶχεν ἄδικο νὰ τὴν προτίμησιν αὐτὴν Αἰσάραν-τα χιλιάδες τῶν θεατῶν, οἱ ὅποιοι ἐγέμισαν πυκνῶς τὴν σφενδόνην καὶ τὰς δύο πτέρυγας τοῦ Σταδίου, παρέστησαν εἰς ἔξοχον καὶ ἀλησμόνητον θέαμα. Διατελῶ ἀκόμη ὑπὸ τὴν μαγείαν του. Κάτω, εἰς τὸν στίβον, εἶχεν παραταχθῇ πειταικισχίλιοι μαθηταί. Μετὰ σημαίας των, μετὰ τοὺς γυμναστὰς των, μετὰ τὰς μουσικὰς των, ἦτο ἐκεῖ ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ μικροῦς καὶ εὐσταλεῖς στρατιώτας. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αἱ στολαὶ ἐποίκιλιν. Ὑπῆρχαν τάγματα μ' ἐνδυμασίας ὁμοιομορφίας, ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα, περισσότερα αὐτὰ, μ' ἐνδυμασίας παρδελᾶς. Ἀλλ' ἡ ὁμοιομορφία συνίστατο κυρίως εἰς τὴν ἐν μέλειαν καὶ κανονικότητα τῶν σωματίων, μεγάλων καὶ μικρῶν, εἰς τὴν εὐρυθμίαν καὶ τὴν πλαστικότητα τῶν κινήσεων. Καὶ ὅταν ἀνεπτύσσοντο αἱ τάξεις, καὶ ὅλοι μαζί οἱ μαθηταὶ ἐξετέλουν τὰς ποικίλας ἀσκήσεις των μ' ἓνα πρόσταγμα, — ἓνα χεῖρ, ἓνα πόδι, ἓνα κεφάλι ὅλοι, κατὰ τὴν φράσιν γυμναστοῦ, — ὁ στίβος τοῦ Σταδίου ἐφαίνετο πλημμυρισμένος ὡς ἀπὸ νευρόσπαστα ἐτεροκίνητα, τὰ ἀόρατα νήματα τῶν ὁποίων ἐκράτει κάποια ἀόρατος θεότης. Καὶ εἰς τὴν φαντασίαν μου ἡ θεότης αὐτὴ ἦτο ἡ Γυμναστική, γυναικεία μορφή γιγαντιαία, ἰσχυρά, ἀρενωπὴ καὶ ὠραία, καθημένη ὑψηλὰ, ἄνωθεν τῶν κερκίδων, εἰς τὸ κυανὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διευθύνουσα καὶ κινουσα τὸν πολυπληθῆ στρατόν.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, αἱ γενικαὶ καὶ αἱ κατὰ σχολεῖα, — πόσον ἐθαυμάσθη καὶ ἐχειροκροτήθη τὸ Γυμνάσιον Πειραιῶς, ὅταν ἐπροχώρησε καὶ ἐγυμνάσθη μόνον τοῦ ἐπὶ ὧραν πολ-λήν! — ἤρχισεν ἡ μεγάλη παρέλασις ὑπὸ τοὺς ἡχοὺς τῶν μουσικῶν καὶ τῶν τυμπάνων. Ἐνα-ἓνα Σχολεῖον, μετὰ τὴν

σημαίαν τοῦ ἐμπρός, ἔκαμνε τὸν γύρον τοῦ στίβου, ἐξητακράνυζε διερχόμενον πρὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ παρετάσσετο διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων καὶ τὴν ἀναχώρησιν.

Πολλὴν ὥραν διήρκεσεν αὐτὴ ἡ παρέλασις. Καὶ εἰς ὅλον τὸ διάστημα, οἱ θεαταὶ ἐχειροκροτοῦν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐβλεπαν συγκεκλινημένοι τοὺς μικροὺς στρατιώτας, τοὺς ὁποίους ἐφαντάζοντο μεγάλους, συντεταγμένους εἰς στρατὸν ἀληθινόν καὶ μεταδίδοντας νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πατρίδα. Τί ἔξοχον καὶ ἀλησμόνητον θέαμα τῶν ἐκείνων! Πόσον ἀνεπτέροντες τὰς ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος ἡ ἐπίδειξις τῆς ἀκρίμου καὶ εὐρύστου νεολαίας τῶν μικρῶν μαθητῶν τῆς σήμερον, οἱ ὅποιοι θὰ εἶνε οἱ μεγάλοι στρατιῶται τῆς αὔριον! Εἶχε δίκαιον ὁ κόσμος νὰ δεῖξῃ ὅλην τὴν προτίμησιν του δι' αὐτὴν τὴν ὠραίαν ἡμέραν. Διατελῶ ἀκόμη ὑπὸ τὴν μαγείαν της, καὶ θὰ παρέλθῃ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ λησμονήσω τὸ θαυμάσιον ὄραμα, τὸ ὅποιον μοῦ παρουσία-σεν ὁ στίβος τοῦ Σταδίου τὴν τελευταίαν ἐκείνην Κυριακὴν...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

[Ἀνατολικὸς μῦθος]

Ἐδοκίμασε μίαν φορὰν νὰ πηδήσῃ τὸ ρεύμα, καὶ ἔπεσε μέσα στὸ νερό. Ἐδοκίμασε καὶ δευτέραν, καὶ τρίτην καὶ πέμπτην φορὰν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔπεσε. Ἐπὶ τέλους, τὴν ἕκτην φορὰν, κατῶρ-θωσε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην ὀχθὴν, χωρὶς νὰ πέσῃ στὸ νερό. Πρὸς τί ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος καὶ ὁ ἀγὼν, ἀφοῦ ἦτο κοντὰ τὸ γεφυράκι;

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἀθλητὴς. Καὶ ὅταν ἐπήδησε πλέον, εἶπε μετὰ μὲγαν κομπασμὸν πρὸς τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσῃ προηγουμένως τὸ γεφυράκι, καὶ ἐστέκετο καὶ τὸν ἐπερίμενε:

— Πῶσον ἀνώτερος καὶ καλλίτερός σου εἶμαι ἐγὼ ποῦ ἔκαμα τόσο δύσκολο κατέρθωμα.

— Καθόλου, φίλε μου! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος. Ἐγὼ εἶμαι καλλίτερός σου καὶ ἀνώτερός σου, διότι δέν ἐπόθησα νὰ πηδήσω τὸ ποταμάκι, — νὰ βασανισθῶ δηλαδὴ καὶ νὰ κινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ κάμω ἓνα κατέρθωμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐμεῖ θὰ ὠφελοῦσε οὔτε ἄλλους ἀθρώπους, ἀλλὰ μόνον θὰ ἐκολλά-κευς τὴν ματαιοδοξίαν μου...

Η ΓΑΤΑ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΥ ΛΙΝΔ

Μία φορά κ' έναν καιρό, ένα μικρό έρρανό κοριτσάκι έζωσε με μια πολύ ιδιότροπη γρηά εις την Στοκχόλμην της Σουηδίας. Η γρηά το είχε πόρη από το έρρανοτροφεϊόν, αλλά δεν το έκαλομεταχειρίζετο. Τό έβλεπε κ' έπλεκε κάλτσες μάλλινες, και όταν ή γρηά έπήγαινε εις την αγοράν διά να πουλήση τες κάλτσες, εκλείδωνε την πόρτα. Η 'Ιωάννα—έτσι έλεγον το κοριτσάκι—έμενε φυλακισμένη εις τό σπιτί έως την ώρα που επέστρεφιν ή γρηά. Ητο όμως πολύ καλό κορίτσι ή 'Ιωάννα, και έπροσπαθούσε να λησμονή τα έάσανά της με την εργασίαν. Έπλεκε, έπλεκε αδιόκοπα.

Μία μέρα άργησε ή γρηά. Η 'Ιωάννα τότε έφοβήθηκε και άρχισε τα κλάμματα. Είδε όμως και την γατίτσα της, που ήτο και αυτή κλειδωμένη και πεινασμένη, κ' ένιούριζε. Την έπηρε στην άγκαλιά της, και διά να την παρηγορήσει, έκούπισε τα δακρυσμένα μάτια της, εκάθησε στο παράθυρο και έτραγουδούσε διά να παννουρίσει την γατίτσα της. Η γάτα άπεκοιμήθη, και ή 'Ιωάννα δεν διέκοψε το τραγουδί της, αλλά έπηρε την εργασίαν της κ' έπλεκε, κ' έτραγουδούσε.

Έτραγουδούσε τόσο ένμορφα, και ή φωνή της ήτο τόσο γλυκειά και κρυσταλλένια, ώστε μία πλουσία κυρία που έπερνούσε με τό άμάξι της, έσταμάτησε κάτω από τό παράθυρο να την άκούση.

Ηρώτησε τούς γείτονες τίνος ήτο τό κοριτσάκι, και οι γείτονες της είπαν όλην την ιστορίαν της 'Ιωάννας. Η κυρία την έπηρε και την έβαλεν εις τό παρθενάγωγεϊόν, έπειτα εις τό φιδέϊόν, και, έπειτα από μερικά χρόνια, ή 'Ιωάννα, με τό όνομα Τζέννυ Λίνδ, έγεινεν ή περισημότερα ύψίφωνος της έποχής της. Ο κόσμος την έπωνόμασεν «'Αηδόνι της Σουηδίας», και μένη έράμιλλός της εις τόν κόσμον όλον ήτο ή 'Αδελίνα Πάττη.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

(Τσε φύλλον 19, σελ. 150)

“Αν έχη άγκάθια ο δρόμος σου,
Προσπάθησε να μάθης
Πώς ειμφορείς λιγώτερο
Σ' αυτόν να κατοπάθης.
Αυτό περνά άπ' τό χέρι σου
Κι' από τό λογικό σου,
Κ' έχε κανόνα της ζωής
Και νόμον έδικόν σου:
Ζητώντας τα καλλίτερα
Νάρκησαι στα παρόντα.

(Από τό «Μαγεμένο Ποτήρι»)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ
ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Και όλο άνεβαίνει... και όλο άνεβαίνει ο Πίπης πειδ άψηλά. Νά τος τώρα που περνά έπάνω από τό χωριό. Αποκάτω βλέπει τα κόκκινα κεραμίδια των σπιτιών, και, έδω και εκεί, στους δρόμους, κάτι άνθρωπάκια που φαίνονται σαν μυγάκια.

—Τί μικρό ζώο που είναι ο άνθρωπος! κάμνει να πη ο Πίπης, βάζει τα δυντά του, αλλά δεν το κατορθώνει, διότι όσο πάει και τον πιάνει πειδ μεγάλη ζάλη, και τον σφίγγει στο λαιμό.

Ο άέρας φυσά μέσα στ' αυτιά του

όπως φυσά
στα πανιά
του καρα-
βιού:

—Ού! ού-
ουού! κάμνει
ο άέρας.

Και τα άν-
θρωπάκια, τα
χωράφια, τα
σπίτια, και ο
ουρανός άκό-
μα, όλα άρχί-
ζουν να γυρί-
ζουν, να γυ-
ρίζουν, με τό-
σο γρήγορα,
τόσο γρήγο-
ρα, ώστε ζα-
λισμένος, σαν
μισοπεθαμέ-
νος ο Πίπης,
σραλξ τα
ματάκια του.

—“Αχ!
μαμμά μου!
λέγει με τα
κλάμματα,
θα πέσω...
θα σπάσω τό
κεφαλάκι
μου... “Ο-
χι! όχι!...

Περνά έπάνω από τό χωριό.

κυρία νεράϊδα... άρκετά έπέταξα σή-
μερα... φτάνει πειά... θέλω να κα-
τέβω, τώρα κι' όλας... με σιγά-σιγά,
χωρίς να χτυπήσω...

Και ο Πίπης, σύμφωνα με την έπι-
θυμίαν του, κατεβαίνει σιγά-σιγά από
τά μεσουράνια!

Και καλά που άρχισε να κατεβαίνει!
Γιατί, άν έμενε λιγάκι ακόμα, θα έμε-
νε ξερός από τό φόβο του.

Ανοίγει επί τέλους τα μάτια του

και βλέπει τό ποτάμι κοντά, πολύ κον-
τά, μερικά μέτρα μονάχα παρακάτω.
Βλέπει μάλιστα και τα ψαράκια που
είνε σαν άσημένια και κáνουν όλο γύ-
ρες γύρες μέσα στο ρεύμα.

—“Ω! τί άμορφα που είναι εκεί μέσα
στο νερό τα ψαράκια! Λέγει ο κύριος
Πίπης Δέν τρέχουν με τα τέσσερα σαν
τα λαγουδάκια, δεν άγκυλώνουν τες μύ-
τες των στα άγκάθια! Δέν πειτούνε σαν
τα πουλιά, και δεν ζαλίζονται άμα πά-
νε πολύ άψηλά. Δέν τα φυσά ο άέρας να
κρυώσουν! “Αχ! πώς τα ζηλεύω!...

("Έπεται συνέχεια").

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΛΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ

[ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΜΙΚΡΟ ΑΓΟΡΙ]

(Έμφανίζεται με την άσπρη τρα-
χηλιά του, με τα καινούργια λιμο-
κοιτοριότικα ρούχά του, με μαύρες
κάλτσες και λουστρίνια σκαρπίνια,
με άρθος στην κομπότρυπα, με...
ήμιυψήλο καπέλλο.)

Σήμερα έχει τό όνομά της ή μαμμά.
Κ' έγώ θα της κάμω μία προσφώνησιν...
την έχω έτοιμη κι' όλας, σαν να ήμουν
δήμαρχος. Μά, δεν ξέρετε τί ώραία
προσφώνησις που είναι!

Σταθήτε να δήτε!

Νά σας πω όμως, δεν την έκαμ-
μόναχος μου, όλως διόλου μονάχος μου.
(Διστάζει όλιγο)... Δηλαδή, την έ-
καμνα μονάχος μου, με τόν μπαμπά. “Ω!
όταν λέγω με τόν μπαμπά, άλλο θέλω
να πω: (με άπόφασιν) Νά! ο μπα-
μπάς έδιώρθε τα λάθη μου στην όρθη-
γραφία... Μά θαρρείτε πώς ήταν πολ-
λά: δεκαπέντε, νομίζω. (Σταματά, σαν
νά τον έρωτά κάποιος.) Τί είπατε;
“Αν είναι μεγάλη ή προσφώνησίς μου...
“Οκτώ άράδες... (Κορδώνειται.) Νά
τηνε: την ξέρω άπ' έξω.

(Βήχει) Χμ... χμ! (Διορθώνει τόν
λαιμόδετη του, βάζει τό δάκτυλο στο
λαιμό και ξεσφίγγει την τραχηλιά του
που άνέβαινε στο λαιμό του, ισιά-
ζει τα μαυικέτια του τραβά τό ριλέκο
του. Αυτή ή προετοιμασία διαρκεί κάμ-
ποσο, αλλά χωρίς πολλήν επιτήδε-
σιν. Έπειτα, προτείνει τό χέρι, σαν
νά κρατή άνθοδέσην, και με τό μει-
διωμα εις τα χείλη: «ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑ-
ΜΜΑ... Χμ... (Αλλάζει τόνο) Μάθετε,
πρώτα-πρώτα, πώς ή προσφώ-
νησίς μου δεν έχει αξιώσεις... είναι ά-
πλη και καλή. Θα δήτε: (άπαγγέ-
λων δυνατά) ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑ-
ΜΜΑ... (Αλλάζει πάλιν τόνο). Και
χωρίς μεγάλας ύποσχέσεις πώς θαμαι
καλό παιδί και επιμελής μαθητής, ύπο-
σχέσεις χωρίς νόημα. Λέγω, με λίγα
λόγια και καλά, ό,τι έχω μέσα στο

μυαλό μου, και ύπόσχομαι να κάμω ό,τι
μπορώ να κάμω... Νά, δηλαδή... (ά-
παγγέλλων δυνατά) «ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ
ΜΑΜΜΑ. (γρήγορα) ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΜΟΥ ΧΑΡΑΣ (Διστάζει) ΣΑΣ... Σταθή-
τε, να το θυληθώ... (άργότερα) ΜΕΤΑ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΟΥ ΧΑΡΑΣ, ΣΑΣ... ΣΑΣ...»

(Κάμνει άπελπιστικά χειρονομί-
ας). Νάμαστε! τα ξεχασα όλα! (Κου-
νά τό κεφάλι, και έπειτα κτυπά τό
κούτελό του.) “Αχ! αυτό τό μνημονικό!
αυτό τό μνημονικό! “Ολες τες συμφορές
από αυτό τες παθαίνω!

Νά! όποιον να ρωτήσετε πού με γνω-
ρίζει, ξέρετε τί θα σας πη. “Ο Γάμος...
(χαμογελά και αλλάζει τόνο) “Ο Γά-
μος, είμαι έγώ. —“Ο Γάμος, τί κα-
λό παιδί, τί σπάνιο παιδί μου θα ή-
τανε, — άν δεν ήταν τόσο τεμπέλης,
τόσο λαίμαργος, τόσο παρήκοος, τόσο...
(Αποφασιστικά) Λοιπόν, θέλετε
να μάθετε την άλήθειαν; “Ο Γάμος...
(άλλαγή τόνο, ως άνω) ο Γάμος,
είμαι έγώ. —“Ο Γάμος δεν θα ήταν
ούτε τόσο τεμπέλης, ούτε τόσο λαίμαρ-
γος, ούτε τόσο... κ' έγώ δεν ξέρω τί...
(άργά, και μ' έμφασιν) άν είχε καλό
μνημονικό. Τ' άκούτε;... μνη... μο...
ν... κό!

Νά! προχθές ή μαμμά μ' έφώναξε
και μου είπε: «Γάμος... (άλλαγή τό-
νο, ως άνω.) “Ο Γάμος, είμαι... (συγ-
κρατείται.) “Α! ναι, τό ξανάπα και προ-
χθέρτα, — “Γάμο, κύταξε καλά, δεν
πρέπει να πειράξεις τα κανταΐφια που ά-
φισα στο τραπέζι της τραπεζαρίας.»

—Πολύ καλά, μαμμά.

(Αποφασιστικά) Να μην πειράξω
τα κανταΐφια. Απαγορεύεται! (Τετάρ-
τει την δεξιάν.) Ποτέ! Ποτέ!

“Υστερα από καμμία ώρα, μπαίνω, κ'
έγώ δεν θυμώμαι γιατί, μέσα στην τρα-
πεζαρία. Βλέπω τα κανταΐφια... Τρώ-
γω ένα, δύο... τρία... τέσσερα... πέν-
τε...

“Ωχ! και να βλέπετε, λούσιμο! “Η
μαμμά έθύμωσε φοβερά, μ' έμάλλωσε...
και τί δεν μου είπε! Μ' έφώναξε λαί-
μαργα, κακόπαιδο, αδιόρθωτο... μην τα
ρωτάτε!

Λέτε τώρα όλοι από μέσα σας: «Κα-
λά του έκαμε!» (Σταυρόνει τα χέρια
στο στήθος του.) Λοιπόν, κ' έγώ σας
λέγω πώς έχετε μεγάλο λάθος. “Ο Γά-
μος δεν ήτανε εκείνη τη φορά ούτε λαί-
μαργος, ούτε κακόπαιδο, ούτε αδιόρθω-
τος... “Ο Γάμος είχε λησμονήση... ναι,
σας λέγω, είχε λη... σμο... νή... ση...
πώς του είχαν πη να μην πειράξει τα
κανταΐφια! Νά, τί θα πη, άμα δεν έ-
χει κανείς καλό μνημονικό.

Τώρα, άκούστε μια άλλη ιστορία που
έπαθα. Στο σχολείο, κάθεται δίπλα μου
ο Δήμος Καρράκης. Τόν ξέρετε, τόν
Δήμο Καρράκη! Ένας τόσος-δ ά μά-
-

κας (δείχνει με τό χέρι τό άνάστημα),
με κόκκινα μαλλιά, μ' ένα στόμα... ίσα
με τ' αυτιά του, με μια μύτη... τί ά-
στεία μύτη!... νά, έτσι: (άνασηκώνει την
άκραν της μύτης του με τό δάκτυλο).

Έξαφνα, εκεί που έπρότεγα έγώ στο
μάθημα (με πολλήν φυσικότητα) ο
Δήμος με σκουντά: «Ακου δώ, Γά-
γο», μου λέγει σιγά-σιγά... (Προσπαθεί
να ένθυμηθ ή την συνέχειαν, και έπα-
ραλαμβάνει σιγαρότετα.) “Ακου δώ,
Γάγο... (Προς τόν έαυτόν του.) “Α!
δεν θυμώμαι πια τί μου είπε... “Ω!
τόσο γρήγορα! (τετάρτει τό αυτί, σαν
ν' άκούεται τό όρολόγι από μέσα.)
Μίξ... δύο... τρεις... τέσσερες... πέντε...
όκτώ... (Προς τό κοινό) “Η ώρα γι
την προσφώνησι! (Διευθύνεται με άργά
θήματα προς την έξοδον, έπαράλαμ-
βάνων γρήγορα γρήγορα: ΑΓΑΠΗΤΗ
ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ, ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΟΥ
ΧΑΡΑΣ, ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΜΑΜΜΑ, ΜΕ-
ΤΑ... Άλλοίμονο! δεν θα τα κατοφέρω!
“Αχ! αυτό τό μνημονικό, αυτό τό μνη-
μονικό! (Έξέρχεται με άπελπιστικά
χειρονομίας.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΑΦΝΗ

Εις την κοιλάδα των Τεμπών, όπου ο
ποταμός Πηνειός ρέει προς την θάλασ-
σαν, παρά τούς πρόποδας του Όλύμπου,
ή ώραία Δάφνη έζη εύτυχής με την άφέ-
λειαν της παιδικής ηλικίας. Δροσερά κα-
θώς ή χαραυγή άνέβαινε εις τούς ύψη-
λους βράχους διά ν' άντικρύση τας πρῶ-
τας άκτίνας του ανατέλλοντος ήλίου.

Και όταν οι φλογεροι τού ήλίου ήπιοι
έφθαναν εις τό τέρμα του δρόμου των
διχ μέσου του αϊθέρος, ή Δάφνη έπερί-
μενε να ιδή την στιγμήν καθ' ήν τό άρ-
μα έξηφανίζετο όπισθεν των βουνών της
Δύσεως. Έτρεχεν εις τα βουνά και τας
κοιλάδας, έλαφρά και έλευθερά ως ή
αύρα της άνοίξεως. “Ολαι αι κόραι γύ-
ρω της έλεγαν και έψαλλαν τούς έρωτάς
των, αλλά ή Δάφνη κανένα δεν ήθελεν
άνδρα της, άν και πολλοί μνηστήρες αυ-
τήν ώνειρεύοντο ως εκλεκτήν των.

Μίαν ήμέραν, ένῳ έστέκετο εις την
πλευράν της “Οσσας, με την λάμψιν του
λουκυγούς, είδεν ένώπιόν της μίαν λαμ-
πράν όπτασιαν. “Η λάμψις τού ανατέλ-
λοντος ήλίου έφώτιζε τό πρόσωπον εκεί-
νο με χρυσήν ακτινοβολίαν, και ή Δάφ-
νη άνεγνώρισε τόν Φοίβον Απόλλωνα.

Έτρεξεν ο Φοίβος προς αυτήν λέγων:

—Σε ήδρα, κόρη της αύγής. Πολύν
καιρόν σ' έζήτησα, και τώρα δεν μου
φεύγεις πλέον!

“Αλλά ή Δάφνη δεν είχε δειλὴν την

της και οι όφθαλμοί της ήστραψαν ώρ-
γισμένοι.

—Δεν θείλω, άπήντησεν, ούτε έρωτα
ούτε όλύσεις. Ζω έλευθερά εις τα βουνά
και τας χαράδρας, και ή έλευθερία μου
εις κανένα δεν θα ύποταχθ ή!

Έσκοτεινίσαν από την όργήν τό πρό-
σωπον του Απόλλωνος. “Ωρμησε να συλ-
λάβη την παρθένον, αλλά αυτή έφυγε
ταχεία ως ο άνεμος. Έπέρασαν λόφους
και κοιλάδας, βράχους και ποταμούς,
και οι πόδες της Δάφνης έψαυαν την γήν
έλαφρότεροι παρά τα πίπτοντα του φθι-
νοπώρου φύλλα, αλλά ο Φοίβος Απόλ-
λων όλονέν την έπλησίαζε, και τέλεις
ήρчисεν ή κόρη να χάνη τας δυνάμεις της.
Ανέτεινε τας χείρας και έπεκαλέσθη
την βοήθειαν της Δήμητρος, αλλά δεν
ήλθεν ή θεά. Έσκοτίσθη ή κεφαλή της
και έτρεμν τα μέλη της, όταν έφθασεν
εις τόν πλατύν ποταμόν, τόν ζωογο-
νούντα τα θεσσαλικά πεδιά. “Ησθάνθη
την πνοήν του Φοίβου, την έσθιά της

“Ωρμησε να συλλάβη την παρθένον.”

ήγγιζαν αι χείρες του. Τότε, τρέλλη
από τόν φόβον, άνέκραξε:

—“Ω Πηνειέ, πάτερ μου, δέξου την
κόρην σου!

Έπεσεν εις τό ρεύμα, και τα ύδατα
σιωπηλά εκλείσθησαν ύπέρ τό σώμα της.

Είχε χαθί διχ παντός. “Ο Απόλλων
μετενόησε πολύ διχ την κακήν πράξιν
του. Και είπε:

—Έτιμωρήθην μόνος μου διά την
τρέλλαν μου. Έχάθη από την ήμέραν
τό πρώτον φώς. Τού λοιπού μόνος θα
διατρέχω τό διάστημα.

Διέτρεξε τότε και έβλάστησε μία δάφ-
νη επί της όχθης, όπόθεν ή Δάφνη είχε
κρημνισθ εις τα ύδατα. Και τό δένδρον
με τό πυκνόν και πάντοτε πράσινον φύλ-
λωμα φέρει και θα φέρη εις αϊώνα τόν
άπαντα τό όνομα της Δάφνης.

ΜΥΘΟΛΟΓΟΣ

Ροδόσταυρον (Δ. Κ. χάρτην τῶν Λύσεων ἔσται·) Μηλιωτόπουλο (Π. Φ. τὸ ἐννόημα οὐ εἶται ὁ ἄριστος τῆς τάξεώς σου, διότι ἡ ἐπιστολή σου δὲν εἶχε οὔτε ἓνα λάθος· καὶ θὰ εἴσαι πολὺ μικρὸς, ὑποβέτω.) Ρομαντικὴν Τσαγγαρωδίσσαν (Φ. Α. ἔστειλα·) καὶ Ἑλληνα Ὀπλίτην (I+Q+B. αὐτὸ ἐξέλεξεν ἐκ τῶν δέκα.)

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: Σερενάτα Σοῦμπερ (ἰδού αὐτὸ ποῦ σῦρρεσαι: [ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην, ἐπιστολήν· πολὺ ἐκολακεύθη ὁ κ. Φαίδων μὲ αὐτὰ ποῦ εἶπε ἡ μητέρα σου διὰ τὰ «Διηγήματα» του.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νῦν ταλ-
λάξουν: τὸ Μαγευτικὸν Δάσος μὲ τὴν Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ, Ἀμαρυλλίδα, Καϊ-
δεμένην Βασιλοπούλιν, Ἀστέρην τοῦ Βέγα καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀράπης· ἡ Ἀγροτικὴ Χάρις μὲ τὴν Δωρίδα Παρθένον, Πέταλον Ρόδου καὶ Μελαρχολικὸν Ἐρμητέην· ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Φωτὸς μὲ τὴν Ἀγροτικὴν Χάριν· ὁ Ἡλεκτρικὸς Σπινθηρὸς μὲ τὸν Κετρίν, Ἰλίου Μελαθρον, Ἀνθος Ἐλπίδος, Χιακὴν Μαργαρίταν καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀράπης· ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς μὲ τὴν Ἀῤῥαν τοῦ Πηλίου, Μικρὸν Βολιώτην, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἐνθυμὸν καὶ Ἰππότην τοῦ Πηλίου· ἡ Κα-
κία μὲ τὸν Μαῦρον Ἀετὸν, Ὑψιπέτην Ἀετὸν, Παίρηγον Ἀγγελὸν καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἀράπης· ὁ Πολικὸς Ἀστὴρ μὲ τὴν Κόρην τοῦ Αἰθέρος καὶ Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας· ἡ Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὸν Μικρὸν Βολιώτην, Μικρὸν Βολιωτοπούλιν, Ποντιάδα Ἀῤῥαν καὶ Θεοαλίδαν Καλλιτέχνιν· τὸ Ταπεινὸν Γίαιον μὲ τὸν Λέοντα τῆς Νεμέας, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Οὐρανοβάμονα Φαντασίαν, Νύμφην τῶν Τεμπῶν καὶ Μυροβόλον Χαραυγὴν· ὁ Μακρολάμης μὲ τὴν Φαληρικὴν Ἀῤῥαν, Ἀκακίαν, Νυκτοκόρακα, Τότρον καὶ Διονυσίδα Πηγὴν· τὸ Ἀνθος τῆς Ἀλφῆς μὲ τὴν Κωνσταντίναν Σημυλάν· τὸ Λουλούδι τῆς Καρδιάς μὲ τὸν Αἰμοσταγὴ Χρωστῆρα, Χρυσὴν Πετάλοδον, Σα-
τανᾶν καὶ Νεαρόν Ἡθοποιόν· ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μὲ τὴν Μικρὰν Βολιωτοπούλιν· ὁ Κόμης Ζιλ δὲ Μιρμῶν μὲ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου· τὸ Περιβόλι τῆς Καρδιάς, μὲ τὴν Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου, Ἀπύρονον τοῦ Νέστορος, Ἀφροδίτην τοῦ Αὐκαίγου, Βασιλίσσαν τῶν Αἰθέρων καὶ Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου· ἡ Ἀρμονία τοῦ Κόσμου μὲ τὴν Γλωσσόκοπτον, Νεφελοδὴ Ψυχὴν καὶ Πέ-
ταλον Ρόδου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Π. Χ. Μεγαρίτην (ἐλήφθη ἐγκαρδιᾶς) Ἀνθος Ἀλφῆς (ποῦ ἐμάχυσεν ἓνα σωρὸν δελτάρια μὲ τὴν ἀγγελίαν ποῦ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Διά-
πλασιν» καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικόν, ὥστε εἶνε κατευχαριστήμενος· ἀλλὰ... ὅλα... νὰ μὴν εἶνε πλέον ἀπρόσεκτον!) Μεσολογιτάκι (ναί, κ' ἐγὼ δὲν εἰδεύω μὲ τί συνέβησιν κἀμουν αὐτοὶ οἱ κύριοι τὰς καλονοθεύσεις των· ἐλπίζω ὅμως, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ὅλα τὰ ἔργα εἶνε γνήσια) Λουλούδι τῆς Καρδιάς ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην πρωτομαγιάτικὴν ἐπιστολήν) Ἑλληνομάδα Παρθένον ([Ε] ἡ ὁποία μόλις ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τὸ ἔχει ἐμπρός της καὶ τὸ καμαρώνει καὶ... δὲν τὸ φορεῖ, διότι δὲν θὰ τὸ βλέπῃ· μὰ δὲν πηγαίνει εἰς τὸν καθρέπτην!) Αἰθέρα (μὴν ἀνυσυχῆς· εἶνε πολὺ κανονικαί) Μικρὰν Βιολίστριαν (ἐὰν ὀρείλῃς, θὰ σου γράψω· τί κομψὸν τὸ ἐπισκεπτήριον μὲ τὸ ψευδωνύμιν σου!) Κόμης Ζιλ δὲ Μιρμῶν, Ἐργατικὸν Μύρμηκα ([Ε] ὁ ὁποῖος ἔχει τό-
σον ἀνυπομονήν, ὥστε θὰ ἤθελε νὰ ἴτο δυ-
νατὸν βλαβερὸν τὰ φυλλάδια νὰ ἐτυπώνοντο τὴν ἰδίαν ἡμέραν, — φαντασθῆτε!) Θυμαμένον Κώ-
τωπα ([Ε] ὥραϊον ἐκδρομὴν ἔκαμες πραγματικῶς, καὶ πολὺ ὥραϊα τὴν περιγράφεις) Δαφνοστεφῆ

[Ε] τί κρίμα νὰ μὴ φωνάξῃς τὸν κ. Φαίδωνα! εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τοῦ ἐλεγεσθε ὥραϊα πράγματα καὶ θὰ τοῦ ἐνέπνεες ὥραϊαν ἐπιστολήν·) Περι-
βόλι τῆς Καρδιάς (ἡ ἐξήγησις τοῦ αἰνίγματος εἶνε ἀπλουσιανή: τὸ δελτάριον ἔστάλη πρὸς ἐμέ, κ' ἐγὼ ἐπέγραψα τὸ ὄνομά σου, τὸ ὁποῖον ἡ Κωνσταντίναν Σημυλάν δὲν ἐγνώριζε βεβαία) Θεοαλιδίαν (βεβαίως, ἀπὸ τοῦ Βολιώτα· εἶμαι κατευχαριστήμενη· τὸ εἶπα πολλάκις) Ἀκτινοβόλον Ἀστρον, Ναυτοπούλιν τοῦ Μεσολογίου ([Ε] πᾶς γίνεται ναυτοπούλα καὶ νὰ σε πιάνη ἡ θάλασσα σὰν τὸν κ. Πάτερσιν; ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη) Ἐρωτὶν Ἀστέρην (σὰς συγχάρω διὰ τὴν ἰδρυσιν τοιοῦτου Συλ-
λόγου· δυστυχῶς, δὲν εἰμπαρὼ νὰ κάμω ἐκτε-
νέστερον λόγον περὶ αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ προ-
κρούσω εἰς τὴν λογοκρισίαν ἐξῶν Κρατῶν) Ἀ-
πύρονον τοῦ Νέστορος (ἔχει καλῶς) Ἰ. Κου-
τσαλίδην (ἔστειλα καὶ 1—16) Χειμωνιάτικον
Ἡλίου (ἦλθε μετὰ τὴν ὑπόμνησιν· ἀλλὰ τὰς ὑ-
πομνήσεις νὰ μὴ τὰς φοβῆσαι) Ἀκακίαν ([Ε]
ἔστειλα· εὐχομαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν Πρί-
γκηπον) Παῖδι τοῦ Ψηλορείτη (ἔστειλα, καὶ
καλὴν ἐπιτυχίαν) Ἀπύρονον τοῦ Πύρρου (ἔ-
στειλα· πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν εἰς τὴν ἐκδρο-
μήν; περιμένω· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολ-
λὴν) Ἀῤῥαν τῆς Ἐλευθερίας ([Ε] διὰ τὴν ὥ-
ραϊαν περιγραφὴν) Νυκτοκόρακα ([ΕΕ] διὰ
τὴν ὥραϊοτάτην ἐπιστολήν· εἶπα καὶ τῆς γιαιγίας
ὅσα γράφεις, ἡ ὁποία σοῦ ἔδωκε τὴν εὐχὴν της) Γαλαξίαν (ἔστειλα· εὐχομαι νὰ το κατορθώ-
σῃς) Ἀετοναῦτην (ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν σου
εἰς τὸν Ἀναβάν, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν στιγμὴν
ἐκείνην οὐτε τρώγει οὐτε κοιμᾶται, διὰ νὰ εὐ-
ρητὴν λύσιν τοῦ προβλήματος) Κυπριακὸν
Ἀστέρην (ἔστειλα) Ἀστερόεντα Οὐρανὸν ([Ε]
μὲ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὰ τῆς
ἐπισκέψεώς σου εἰς τὰ θαυρηκτὰ καὶ εἶδα τὰς
εἰκόνας των) Χαρὰν τῶν Γορέων ([Ε] ποῦ
δὲν φαντάζεσθε τὴν χαρὰν της, ὅσκις λαμβάνει
τετράδιον Μ. Μυστικῶν, καὶ μάλιστα καλογραμ-
μένα καὶ ἔξυπνα) Ὀδησσέτην (τὸ βλέπω κ'
ἐγὼ δὲ τὸ Π. Πενύμα σου δὲν εἶνε ἀντιγραμ-
μένον· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ τίποτε ἑκακτον,
προσπάθει· νὰ εὕρῃ κανὲν ἐξυπνότερον) Πον-
τιάδα Ἀῤῥαν (ναί, τὸ γαλλικὸν κείμενον φέ-
τος εἶνε κάπως δύσκολον· ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ
θὰ φανῶ ἐπεικεστέρα εἰς τὴν κρίσιν μου) Ἀ-
λφία τοῦ Κωνσταντίνου (συζητήσις ἐδῶ δὲν
χωρεῖ· ἡ διαφορὰ φαίνεται ἀμέσως) Ἐρμη-
τὸν Ἀντικυβήρων (ποῦ ἐγέλασε πολὺ μὲ τὰ
«Ἐξαφνικὰ βραβεῖα»·) Σβερελαίαν ([Ε] σ'
εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ καὶ ὥραϊα γράφεις) Μικρὸν Βολιώτην (εὐγε!) Ἀπύρονον Ἡλίου,
Μεγιστέα, Μεγελίαν ([Ε] διὰ τὴν ὥραϊαν πε-
ριγραφὴν) Πέτρον Σκανδάλου κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψω
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνισθέντες, πωλεῖται ἐν
τῇ Πινακίᾳ μας εἰς φανέλλους, ὡς ἑκάστος
περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται πρὸ 1.

225. Δεξιόγρφος.

Ἐνός μίαν πρόβειν
Μὲ μίαν ἀντωνυμίαν,
Καὶ ῥῆμα ἀπὸ τὴν ἑνωσιν
Εὐρίσκεις μ' εὐκόλιν
Στὸ τέλος δὲ τοῦ ῥήματος
Ἀπὸς ἐν γράμματι βάζεις
Κι' ὡς σύνολον τὸ ὄνομα
Μιάς θεᾶς διαβάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπύρονον τοῦ Νέστορος

226. Στοιχειόγρφος.

Τῆς Θεσσαλίας εἶμαι κωμόπολις ὥραϊα
Ἄλλ' ἂν τὴν κεφαλὴν μου πετάξῃς σὺ μακρὰν,
Εἰς πᾶσαν εἶμαι πόλιν, κωμόπολιν ἢ κώμην,
Μεγάλην ἢ μικράν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγροναυτικῆς Ἐκστρατείας

227. Αἰνίγμα.

Εἶμαι μυρκαστικόν.
Ἄλλα κι' ἀριθμητικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βεγέτου

228. Κυβόλεξον.

1. — Ἀῤῥον.
2. — Ρῆμα.
3. — Στοιχεῖον.
4. — Πρὸς ὅσον τῆς Ἀγ. Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζο-Ζο.

229-231. Λογοπαίγνια.

1. — Ποῖος εἶνε ὁ ἀγριώτερος ποταμός;
2. — Ποία νῆσος γυρίζει;
3. — Ποῖαν πόλιν φοροῦμεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιν-Χο.

232-236. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ἦννος, Ἀγνία, γάλα, πόθος, ἀσπίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόκκινον Κρίνον

237. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καθὼς καὶ τὰ τρία γράμματα τῶν
ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὰ ὀνόματα δύο
Αὐτοκρατόρων:

- 1, Ζῶν κατοικίδιον. 2, Ἡπειρος. 3, Μέρος
τοῦ πλοίου. 4, Πατὴρ μεγάλου συγγραφέως. 5,
Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάπο νε Ὀπερα

238. Ἑλλητισσύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάτικου Ἡλίου

239. Γρῦφος

I	R	R	ἔει	ἔει	"	"
ἄν	σ	ῥ	ἔει	ἔει	1000	20
ἄν	R	R	ῥ	ῥ	800	"
			ῥ	ῥ	"	"

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτός.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λιπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λιπτα 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις·] δηλαδὴ καὶ αἱ
διεγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια μὲ τὸ ἐξωτερικόν. —
Ρευμπίνα Ζορμπά, Σχολὴ Εὐελπίδων,
Athènes (Grèce). (Δ 59)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια πανταχόθεν. — Jean A. Killizoglou,
Ada-Bagar, Asie-Mineure (Turquie) (Δ 60)

Πρῶτον ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελτα-
ρίων. — Γεωρ. Ι. Ἀναγνώστου, Alexandrie
(Egypte) (Δ 61)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια πανταχόθεν.
Α — Jean M. Arides, Poste Minet-el-Basal,
Alexandrie (Egypte) (Δ 62)

Εὐχαριστῶ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν διὰ τὸ
ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔδειξε διὰ νὰ γνωρίσῃ
τοῦ ἐν Βόλῳ συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» καὶ
εὐχομαι αὐτῇ καλὴν ἀντάμωσιν. — Ἀπύρονον
Ἡλίου. (Δ 63)

Πρὸς τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσολιῶνος ἐπανε-
λθόντα εἰς Ἀθήνας ἀπευθύνω ἐγκάρδιον χαι-
ρετισμόν. — Μεγιστέα (Δ 64)

Τῇ φιλότῳ Μυροβόλῳ Χαραυγῇ:
Μὲ τοῦ Ζερύρου τὴν πνοὴν πρᾶξις μυροβόλου
Πέμπω εἰς σέ, φιλότῳ μου, χαιρετισμοὺς ἐκ Βό-
λου. — Ἀγροναυτικὴ Ἐκστρατεία. (Δ 65)

Εὐχομαι τῇ Μυροβόλῳ Χαραυγῇ ταχίστην
ἀντάμωσιν. — Ἰππότης τοῦ Πηλίου. (Δ 66)

Χαιρετῶ τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν καὶ ὑπε-
θυμίζω αὐτῇ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἡμέρας εὐ-
τυχίας, ἃς διήλθεν ἐν Βόλῳ· εὐχομαι δὲ αὐτῇ
ταχίστην ἀντάμωσιν. — Νοητὴ Ρομφαία (Δ 67)